

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ τῇ 12 Μαιου 1912 | ΑΡΙΘ. 58

• Ἐπιδειχάτε μοι τὸ νόμισμα τοῦ κίβου· εἰ δὲ προσήνεγκαν αὐτῷ ζηνάριον, καὶ λέγει αὐτοῖς· τίνας ἢ εἰκὼν αὐτῆ καὶ ἡ ἐπιγραφή; λέγουσιν αὐτῷ Καίσαρος, τότε λέγει αὐτοῖς· ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρι Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ».

(Ματθ. κβ', 19, 22).

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΟΡΤΗ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

« Τῆ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆ μεγάλης τῆς εορτῆς εἰσπήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε, λέγων: ἔάν τις θύψῃ ἔρχεσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπαν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ βρῦσουσιν ὕδατος ζῶντος· τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐμελλόν λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν.»
(Ἰωάν. 7, 38, 39).

Τὸ σημερινόν μου ἐγχείρημα, νὰ διεισδύσω εἴσω τῆς νεφέλης, καὶ νὰ ἐρμηρεύσω τί ὑπὸ τὴν παροῦσαν τῆς Πεντηκοστῆς εορτῆν, ἣτις εἶνε ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ὑποκρύπτεται, καὶ τί ὑπὸ τοὺς τύπους, ὑπὸ τὰ σύμβολα καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν καὶ τὸν γνόφον, τί ὑπὸ τὰς τελετὰς τῆς ἐσχάτης ἡμέρας τῆς μεγάλης ταύτης τῆς εορτῆς, τί ὑπὸ τὴν δίψαν τὴν καυστικὴν καὶ τὴν ἀλγεινὴν, καὶ ὑπὸ τὰ ὕδατα τὰ ὀροσερὰ καὶ ἀναψύχοντα, καὶ τοὺς ποιαμοὺς τοῦ ζῶντος ὕδατος τοὺς ὑπερφθόνους, πρέπει νὰ ἐννοῶμεν, δολογῶν ὅτι τὸ σημερινόν μου τοῦτο ἐγχείρημα εἶνε ἐκ τῶν δυσχερεστάτων καὶ χαλεπωτάτων.

Πλὴν ἐπιχειρῶ εἰς τὸ χαλεπώτατον τοῦτο ἔργον, ἀφ' οὗ κλίνω πρότερον εὐλαβῶς τὰ γόνατα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ ἰκετεύσω Χριστὸν τὸν Θεὸν νὰ δώσῃ κἀμοὶ σοφίαν καὶ δύναμιν, ἀποστέλλων ἐφ' ὑμᾶς, ἀγαπητοί

μου ἀναγνώσται, καὶ ἐπ' ἐμέ αὐτὸ τὸ κατελθὼν σήμερον ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ πνεῦμα τῆς σοφίας καὶ συνέσεως, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, τὸ Πνεῦμα καὶ τὸν Παράκλητον, περὶ τοῦ ὁποίου βλέπομεν ὀφθαλμοφανῶς σήμερον ἐκπληρουμένους τὰς παλαιὰς προφητείας, αἵτινες προανήγγειλαν «καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐκκεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύουσιν οἱ υἱοὶ ὁμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὁμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὁμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται» (Ἰωήλ), καὶ τοῦ ὁποίου ἔην ἄνωθεν ἐρχομένην σήμερον βιαίαν πνοὴν ὡς ἰσχυροῦ ἀνέμου βοῆν αἰσθανόμεθα, καὶ βλέπομεν ὀφθαλμοφανῶς γλώσσας πυρὸς διαμοιραζόμενας εἰς τοὺς Ἀποστόλους, καὶ τοὺς ἀγγραμματοὺς αὐτοὺς ἀναφαινομένους ἄφνω σοφοὺς, καὶ

τοὺς ἀπαιδεύτους ἀλιεῖς καθισταμένους ὑψηλέτας θεολόγους, λαλοῦντας εἰς πᾶσαν γλῶσσαν καὶ κηρύττοντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, καὶ πολὺ πλῆθος λαοῦ καταπεπληγμένους τὸν νοῦν καὶ κατανευγμένους τὴν καρδίαν, ψυχὰ ὡσεὶ τρισχίλια ἐκ παντὸς γένους καὶ πάσης ἡλικίας, καὶ βαπτιζομένους τούτους πάντας εἰς τὸ ὄνομα Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ οὕτω καταρτιζομένην ἐν αὐτῇ τῇ μαιφῶν πόλει τῆς Ἱερουσαλήμ τὴν πρώτην Χριστιανικὴν Κοινότητα κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς Πεντηκοστῆς, περὶ ἧς σήμερον ὁ λόγος.

Ἡμεῖς πάντες γνωρίζομεν ὅτι ἡ Πεντηκοστὴ εἰς μὲν τὸν παλαιὸν Ἰσραὴλ ἦτο ἐκεῖνη ἡ εορτὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἰσραηλῖται συμπληρώσαντες πεντήκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἀναχώρησιν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔφθασαν καὶ ἐστρατοπέδευσαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ ἀνέβη κατὰ προσηλαγὴν τοῦ Θεοῦ ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὸν θεόγραφον νόμον, κεχαραγμένον ἐπὶ δύο πλακῶν· εἰς δὲ τὸν νέον τῆς χάριτος Ἰσραὴλ, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶνε ἐκεῖνη ἡ εορτὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπέφοιτισεν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους

καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια, ἣτις δι' Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως, τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς, ἡ δωρεὰ τοῦ Παρακλήτου ἐκκέχυται ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους μετὰ πενήκοντα καὶ πάλιν ἡμέρας ἀπὸ τοῦ Πάσχα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἡ διὰ Χριστοῦ ἀπαλλαγὴ καὶ σωτηρία καὶ ἀμνηστία ἡμῶν ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας.

Κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα καὶ σημεῖα, ἡ εορτὴ καὶ ἐν τῷ παλαιῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ τῷ νέῳ τῆς χάριτος φαίνεται μία καὶ ἡ αὐτὴ: Πεντήκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ τῆς δουλείας ἀπαλλαγὴν ἐορτάζονται ἀμφοτέραι· καὶ ἐκεῖ ἦτο ὄρος, τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ ἐδῶ καὶ πάλιν ὄρος, ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σινᾶ καὶ τὸ ὑπερῶν, καὶ ἐκεῖ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ γνόφος, καὶ ἐδῶ ἦχος ὡσεὶ βιαίας πνοῆς ἀνέμου, ἣτις ἔσεισεν ὄλον τὸν οἶκον, ὅπου ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι· καὶ ἐκεῖ πῦρ καὶ καπνὸς καὶ βολίδες πυρὸς, καὶ ἐδῶ γλώσσαί πυρὸς καὶ φλόγες ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμεναι.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν οὐσίαν καὶ χάριν ἡ Πεντηκοστὴ τῆς χάριτος, ἦν ἐορτάζομεν, διαφέρει τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ παλαιοῦ νόμου, ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ὅσον ἀπέχει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματος, τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος, τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκοτός, τὰ ἀφθάρτα καὶ ἀναψυ-

κτικὰ ὕδατα τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀπὸ τὰ φθαρτὰ καὶ μεμολυσμένα στάσιμα ὕδατα τῶν λάκκων καὶ τῶν συντετριμμένων φρεάτων, ἐξ ὧν ἐξήτει νὰ σβύσῃ τὴν καυστικήν καὶ ἀλγεινὴν δίψαν τοῦ ὁπερὶ Χριστοῦ κόσμος, ὅτε Ἰουδαϊκῶς καὶ ὁ εἰδωλολατρικῶς, καὶ δὲν τὸ κατῶρθου.

Ἡ οὐσία δὲ αὕτη τῆς σημερινῆς ἑορτῆς περιέχεται εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, διὰ τῶν ὁποίων ἄρχεται καὶ τελειώνει τὸ σήμερον ἀναγινωσκόμενον Εὐαγγέλιον, καὶ τοὺς ὁποίους σταθεῖς ἐν ταῖς μεγάλαις αὐλαῖς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος ὁ Ἰησοῦς καὶ ὑψώσας τὴν δεσποτικὴν φωτὴν του μεγαλοφώνως ἀπηύθυνεν εἰς ἐπήκοον πάντων, ὅσοι πανταχόθεν εἶχον συρρέουσι εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ ἐπλημμύρουσι τὰς αὐλὰς τοῦ Ναοῦ, καὶ ἦσαν οὕτοι, ὡς αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων σήμερον περιγράφουσι, «Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καπαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ Διβύην καὶ τὰ μέρη τῆς Κρήτης, Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι, Κρήτες καὶ Ἀραβες καὶ ἐκ παντὸς γένους τῆς ὑπ' οὐρανόν.

Οἱ λόγοι οὗτοι εἶνε οἱ ἐξῆς «ἐάν τις διψῇ ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ

τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζωῆς... πάλιν οὖν ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἐξεί τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

Ἡ οὐσία τοῦ προσκυνουμένου κατὰ τὴν σήμερον ἑορτῆν τῆς Πεντηκοστῆς μεγάλο μυστηρίου, τὸ ὁποῖον προεικόνιζον οἱ τύποι καὶ τὰ σύμβολα καὶ αἱ τελεταί τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περιέχεται εἰς τὰς ἀξιωματικὰς ταύτας ὀλίγας λέξεις τοῦ Κυρίου, αἵτινες λαλοῦσι περὶ δίψης, περὶ ὕδατος, περὶ ποταμῶν, περὶ φωτός, δι' ὧν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τὸν κόσμον ἐπεδήμησε, καὶ τὰ ὁποῖα ἅπαντα ἐν γλώσῃ θεσπεσίᾳ ἐξυμνοῦσα οὕτω ψάλλει καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν: «Ἡ τοῦ πνεύματος πηγὴ ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῆ, εἰς πυρφόρους ποταμοὺς μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσειζε φωταγωγοῦσα, καὶ γέγονεν αὐτοῖς νέφος ὁροσώδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς καὶ ὑετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος· τὸ φῶς ἐπέστη τοῦ παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε». (Πεντηκοσταρ. εἰς τὸν ὄρθρον τῆς Πεντηκοστῆς β', β'. κἀθισμα).

Ἰνα δὲ ἐννοήσωμεν διατι οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου λαλοῦσι περὶ δίψης καὶ ἐκχύσεως ποταμῶν ὑ-

δάτων ζώντων ἐπὶ τοὺς διψῶντας, καὶ περὶ φωτός καὶ φωτισμοῦ ἐκείνων, ὅσοι ἀκολουθοῦντες αὐτὸν δὲν περιπατοῦσιν εἰς τὸ σκοτός, πρέπει νὰ λαλήσωμεν περὶ τῶν δύο κατ' ἐξοχὴν τελετῶν ἐκείνων, αἵτινες ἦσαν τὰ κυριώτατα στοιχεῖα τῆς ἑορτασίου ἀγαλλιόσεως τῆς ἐσχάτης ἡμέρας τῆς μεγάλης ταύτης ἑορτῆς· ἦσαν δὲ αὗται ἡ ἐκχυσίς τοῦ ὕδατος ἀπὸ τῆς χρυσῆς ὑδρίας καὶ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὁ φωτισμὸς τῶν χρυσῶν λυχνιῶν, τὰ ὁποῖα ὑπενθύμιζον τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ σβεσθεῖσαν δίψαν, καὶ τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ δροσίζουσαν κατὰ τὴν ἡμέραν νεφέλην καὶ φωτίζουσαν κατὰ τὴν νύκτα στήλην.

Αἱ δύο αὗται τελεταί τῆς ἐκχύσεως τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ φωτισμοῦ τῶν λυχνιῶν ἦσαν ἀπαραίτητοι κατὰ τὰς μεγίστας τρεῖς ἑορτὰς τῶν Ἰουδαίων καὶ ἰδιαίτητα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας, διότι αὗται ὑπεμύνησκον τὰ μέγιστα τῶν θαυμαστῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα ὁ Ἰεχωβά πρὸς σωτηρίαν τοῦ Ἰσραὴλ ἐργάζετο, διαρκούσης τῆς σκληρᾶς αὐτῶν διὰ τῆς ἐρήμου τεσσαρακονταετοῦς ὁδοιπορίας.

Ἡ πρώτη τελετὴ ἦτο ἡ τῆς ἐκχύσεως τοῦ ὕδατος, αὕτη ὑπενθύμιζε τὰ ἀναβλύσαντα καὶ ἐκχυθέντα ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδατα ἐκ τῆς κτυπηθείσης διὰ τῆς ῥάβδου τοῦ Μωϋσέως πέτρας, ἡ δὲ ἐκχυσίς

τῶν ὕδατων ἐκ τῆς πέτρας ταύτης τῆς κτυπηθείσης ἐξεκόνιζε πάλιν τὴν ἐκχυσίαν τῶν ζώντων ὕδατων τῆς ζωῆς, ἅτινα ἔρρευσαν ἐκ τῆς κτυπηθείσης πέτρας ἡμῶν, ὅστις εἶνε ὁ Χριστός, («ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός» λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος), καὶ ἐδρόσεισαν καὶ ἔσωσαν καὶ σώζουσι τοὺς δληθεῖς ἐν πνεύματι Ἰσραηλίας, ὅσοι διέρχονται ἐν δίψει τὴν ξηρὰν ταύτην καὶ ἀνυδροῦν ἔρημον τοῦ παρόντος βίου, καὶ ἐξέρχονται εἰς ἀναψυχὴν.

Ἡ τελετὴ αὕτη ἐτελεῖτο περιπού ᾧδε: «Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ, τῇ ὀγδόῃ, τῆς ἑορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας, ἥτις ἐθεωρεῖτο κλητὴ καὶ ἁγία καὶ ὑπὲρ πάσας σεβασμιωτάτη ἡμέρα, Ἱερεῖς καὶ Λευῖται, κρατοῦντες ἀργυρᾶς σάλπιγγας ἐσάλπιζον ψάλλοντες τὸ «ὠσαννὰ καὶ τὸ ἀλληλουῖα», καὶ παρενθὺς ἄλλη σειρά Ἱερέων ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς Ἱερέα, κρατοῦντα χρυσὴν ὑδρίαν, καθήρχοντο ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος εἰς τὴν κολυμβήθραν Σιλωάμ, καὶ ἐκεῖ ἐγέμιζεν ὁ Ἱερεὺς ἐκ τῶν δροσερῶν ὕδατων τῆς καθαρᾶς ταύτης πηγῆς τὴν χρυσὴν ὑδρίαν ὑπὸ τοὺς ἦχους τῶν σαλπύγγων καὶ κυμβάλων, καὶ κατόπιν ἐξεκίνηε καὶ πάλιν ἡ μακρὰ αὕτη συνοδεία καὶ ἀνερχομένη τὸν λόφον ἐφθάνεν εἰς τὸν Ναόν, ὅπου χιλιάδες καὶ μυριά-

δες λαοῦ ὑπεδέχοντο τὸ εὐλογη-
 μένον τοῦτο ὕδωρ κρᾶζοντες καὶ
 πάλιν τὸ «ἀλληλουΐα» καὶ τὸ «ὠ-
 σαννά». Ἐφθάνειν ἢ πομπὴ αὐ-
 τη τῶν ἱερῶν περίξ τοῦ θυσια-
 στηρίου, καὶ ἐκεῖ ἴσταντο ἐκ δε-
 ξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τοῦ θυσια-
 στηρίου· εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθ-
 μίδα ἴστατο ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς,
 φέρων ὄλην τὴν ἐπίσημον τοῦ ἁ-
 ξιώματός του στολήν· ὁ κρατῶν
 τὴν χρυσοῦν ὕδριαν ἱερεὺς φέρων
 ἔχυνε τὸ ὕδωρ ἐντὸς ἀργυρᾶς λε-
 κάνης, κειμένης ἐπὶ τοῦ θυσια-
 στηρίου, καὶ τὸ ἀνεμίγνυε μετὰ
 τοῦ οἴνου τῆς θυσίας, μέρος τοῦ
 μίγματος τούτου ἔχυντο ἐπὶ τοῦ
 σφαγιαζομένου θύματος, τὸ δὲ ὄ-
 λον κατέρρεε διὰ σωλήνος καὶ ἔ-
 χυντο εἰς τὸν χεῖμαρρον τῶν Κέ-
 δρων, ψαλλομένης τῆς προφη-
 τείας «ἀντλήσατε ὕδωρ ἐκ τῶν
 πηγῶν τοῦ σωτηρίου, καὶ ἐρεῖς
 ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὑμνεῖτε τὸν
 Κύριον», καὶ ἀνεγινώσκοντο οἱ
 ψαλμοὶ «ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἴ-
 γύπτου, οἴκου Ἰακώβ ἐκ λαοῦ
 βαρβάρου, ἐγεννήθη Ἰουδαία ἀ-
 γίασμα αὐτοῦ· ἢ θάλασσα εἶδε καὶ
 ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς
 τὰ ὀπίσω, ἐκ προσώπου Κυρίου,
 τοῦ στρέφαντος τὴν πέτραν εἰς
 λίμνας ὑδάτων, καὶ τὴν ἀκρότο-
 μον εἰς πηγὰς ὑδάτων» κ.τ.λ...
 Αἱ σάλπιγγες ἤχουν, ἕως οὗ ὅλη
 ἢ πολυαριθμὸς αὐτῆ πομπῆ πε-
 ριήρχετο ἐπτάκις τὸ θυσιαστή-
 ριον εἰς ἀνάμνησιν μὲν τῆς κατα-

πτώσεως τῶν τειχῶν τῆς πρώτης
 κυριευθείσης πόλεως τῆς Ἱερι-
 χούς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν σαλ-
 πίγγων, εἰς προδῆλωσιν δὲ τοῦ
 γεγονότος, καθ' ὃ εἰς τὸν καιρὸν
 τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Μεσσίου ὑ-
 πὸ τοὺς ἤχους τῆς διδασκαλλίας
 του θὰ κατεκρημνίζοντο οἱ φραγ-
 μοὶ καὶ οἱ τοῖχοι, οἵτινες ἐχώρι-
 ζον τὰ ἔθνη ἀπ' ἀλλήλων.

Αὕτη λοιπὸν ἡ τελετὴ ἐτελεῖτο,
 καὶ ὄλων τὰ ἔκπληκτα ὄμματα
 καὶ αἱ συγκινηθέναι καρδίαι ἠ-
 τένιζον πρὸς τὸ χυνόμενον ἐκ τοῦ
 θυσιαστηρίου εἰς τὸν χεῖμαρρον
 τῶν Κέδρων ὕδωρ, ὅτε αἴφνης
 μία ἰσχυρὰ καὶ αὐθεντικὴ φωνὴ
 ἠκούσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς
 τοῦ Ναοῦ: «Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέ-
 σθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πι-
 στεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ
 Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας
 αὐτοῦ ῥεῦσουσιν ὕδατος ζῶντος».
 Φρικίαισι ἱερὰ συνεκλόνησε τὰ
 πλήθη, οἱ πάντες ἔμειναν κατά-
 πληκτοὶ καὶ ἐνεοί· εἰς ὄλων τὴν
 μνήμην ἦλθον αἱ παλαιαὶ προ-
 φητεῖαι, αἵτινες προανήγγελλον
 τὴν χάριν, ἣτις ἔμελλεν ὑπερά-
 φθονος νὰ χυθῆ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ
 καὶ ἐπὶ πάντα τὸν κόσμον κατὰ
 τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου «Ἰδοὺ
 ἐγὼ δώσω ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδωρ
 καὶ ποταμοὺς ἐν γῆ ἀνύδρῳ, ποι-
 τίσαι τὸ γένος μου τὸ ἐκλεκτόν».
 (Ἦσ. 43, 20), καὶ «οἱ διψῶν-
 τες πορεύεσθε ἐφ' ὕδωρ... καὶ ἀ-
 νοίξω ἐπὶ τῶν ὀρέων ποταμοὺς,

καὶ ἐν μέσῳ πεδίων πηγὰς, ποι-
 ῆσω τὴν ἐρημον εἰς ἔλη, καὶ τὴν
 διψῶσαν γῆν ἐν ὑδραγωγῶς... ἡ
 ἀνύδρος γῆ ἔσται εἰς ἔλη, καὶ εἰς
 τὴν διψῶσαν πηγὴ ὕδατος ἔσται,
 ἐκεῖ ἔσται ἐπαύλεις ὀρνέων, καλά-
 μη καὶ ἔλη». (Ἦσ. 50, 1).

Ὡσὰν νὰ ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς ἐμ-
 φανῶς πλέον καὶ ὄχι ἐν παραβο-
 λαῖς, ὅτι αὐτὸς εἶνε ἡ ἀένναος πη-
 γὴ τῆς σωτηρίας, αὐτὸς εἶνε ὁ πο-
 ταμὸς τῶν ζῶντων ὑδάτων· καὶ
 καθὼς τὸ ἐν τῇ τελετῇ ἀντλούμενον
 ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Σιλωὰμ
 καὶ καταχερόμενον ἐκ τοῦ θυσια-
 στηρίου καὶ καταρρέον διὰ τοῦ
 βουνοῦ εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσα-
 φάτ, οὕτω καὶ ὁ πιστεύων εἰς τὸν
 Χριστόν, ὅστις εἶνε ἡ ἀένιαος πη-
 γὴ τοῦ ζῶντος ὕδατος, οὕτω καὶ
 ὁ πίνων δηλ. ἐκ τῶν ναμάτων τῆς
 διδασκαλλίας του ὄχι μόνον αὐτὸς
 τὴν δίψαν του θέλει σβέσει, ἀλ-
 λά καὶ αὐτὸς θὰ μεταβληθῆ εἰς
 Ναὸν Θεοῦ, εἰς πηγὴν ὑδάτων
 σωτηρίας, καὶ ἐξ αὐτοῦ θέλουσι
 χυθῆ ποταμοὶ χάριτος ποτιζον-
 τες καὶ ἀναψύχοντες τοὺς βαδί-
 ζοντας ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐρήμῳ καὶ
 ζητοῦντας νὰ σβέσωσι τὴν καυ-
 στικὴν δίψαν των ἀνθρώπων,
 διότι ὁ πιστεύων δὲν θὰ λάβῃ τὰ
 ὕδατα ταῦτα μόνον δι' ἑαυτόν, ἀλ-
 λά ταῦτα θὰ μετασχηματισθῶσιν
 ἐν αὐτῷ εἰς πηγὴν δαψιλῆ καὶ ἀ-
 στείρρευτον, ἐκ τῆς ὁποίας ῥυα-
 κες, χεῖμαρροι καὶ ποταμοὶ ζωῆς
 θέλουσιν ἐκρέουσι πρὸς ζωογο-

νίαν καὶ παρηγορίαν καὶ ἀγια-
 σμόν καὶ κάθαρσιν καὶ τῶν ἄλ-
 λων.

«Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς
 με καὶ πινέτω», ὃ ὑμεῖς οἱ ἀκού-
 οντές μου, ὡσὰν νὰ ἔλεγεν, οἱ ἀ-
 ποτελοῦντες ὄχι μόνον τὸ δωδε-
 κάφυλον τῶν Ἰουδαίων, Παρθοὶ
 καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ
 κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν,
 Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν,
 Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν
 καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ
 Διβύην καὶ τὰ μέρη τῆς Κυρή-
 νης, Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι, Κρη-
 τες καὶ Ἀραβες, ἀλλὰ καὶ πάν-
 τες οἱ λαοὶ τῆς γῆς, οἱ οἰκοῦντες
 τὰς πέντε Ἡπείρους, οἱ ἀπὸ Ἀ-
 νατολῶν Ἡλίου ἕως Δυσμῶν τῆς
 γῆς, πάντες ὑμεῖς οἱ διψῶντες
 ἐρχεσθε εἰς τὰ ζῶντα ὕδατα, ἐρ-
 χεσθε, καὶ θὰ ἴδῃτε οἶαι καὶ ὄσαι
 εὐλογίαὶ δαψιλῆς ἀληθοῦς εὐ-
 δαιμονίας θέλουσι χορηγηθῆ πρὸς
 ὑμᾶς.

Ἐάν τις διψᾷ ἀλήθειαν, δι-
 καιοσύνην, ἐλευθερίαν, μακαριό-
 τητα ἐρχέσθω καὶ πινέτω ἀπὸ
 τῆς πηγῆς τῆς σωτηρίας, ἀπὸ τῆς
 κτυπηθείσης πέτρας, ἣτις εἶνε ὁ
 Χριστός. Ὅστις διψᾷ γαλήνην
 συνειδήσεως, ἡσυχίαν καὶ ἀνεσιν
 ψυχικὴν, ὅστις καίεται καὶ φλο-
 γίζεται ἐκ τοῦ καύσωνος τῆς ἀ-
 μαρτίας, τῆς θυμφολλίας, τῆς ἀ-
 πιστίας, τῶν ἔπαισχύντων πα-
 θῶν, ἐρχέσθω πρὸς τὸν Ἰησοῦν,
 ἢ πρὸς κλησὶς εἶνε πρὸς πάντας

προσελθέτω πᾶσα διψῶσα καὶ κεκοπιακυῖα καὶ βεβαρημένη ψυχὴ καὶ ἐδῆσει ἀνάπαυσιν.

Τὸ δροσίζον καὶ ἀνοψυκτικόν, τὸ ζωογόνον καὶ ζωοποιούν ὕδωρ εἶνε ὁ Παράκλητος, εἶνε τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον σήμερον κατέρχεται ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ ἐπὶ

πάντας δι' ὄσους ἀνέτειλεν ἐν τῷ βίῳ των μία ἡμέρα Πεντηκοστής· «τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλεν λαμβάνειν οἱ εἰς αὐτὸν πιστεύοντες». Πῶς δὲ ταῦτα γίνονται ἐς ἄλλοτε.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Ματθ. 5', 9—14. Λουκ. ΙΑ', 2—5).

1. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς·
2. Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου·
3. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου·
4. Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανοῦ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·
5. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον·
6. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τῆς τῆς ὀφειλέταις ἡμῶν,
7. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν·
8. Ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
9. Ὅτι Σοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

Παράφρασις Ἑρμηνευτικῆ
ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως
καὶ συμφώνως ταῖς Ἁγίαις Γραφαῖς.

1. Σὺ, ὦ Πάτερ ἡμῶν οὐράνιε, ὁ Ὅποιος ἔδωκας εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ γεινώμεν ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ τέκνα ἀγαπητῆ Σου ἵνευ διακρίσεως, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ἀσθενεῖς

καὶ ἰσχυροὶ, ἄδοξοι καὶ ἐνδοξοὶ, ἰδιῶται καὶ λαοὶ καὶ ἄρχοντες ὁμοῦ καὶ βασιλεῖς.

2. Ἔστω εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον τὸ πανάγιον ὄνομά Σου καθὼς καὶ εἶνε ἀπ' αἰῶνος καὶ εἰς αἰῶνας εὐλογημένον καὶ δεδοξασμέ-

νον, χάρις εἰς τὰς ἀπείρους καὶ θαυμαστάς εὐεργεσίας Σου, τὰς ὁποίας πλουσιοπαρόχως καὶ βασιλικῶς ἐξέχεας εἰς τε τὸν κόσμον καὶ ἐπὶ τοὺς

εἴμεθα ἀνάξιοι ἐνώπιόν Σου, ἀλλ' εὐδόκησον ἐν τῇ Σῇ ἀνεώτῳ χάριτι καὶ μεγαλωσύνῃ νὰ δεῖξῃς συντόμως τὴν Βασιλείαν Σου εἰς τὸν κόσμον·

«Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰδὼς πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ Ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψεν καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλοῦντων τὰς περιστερὰς, καὶ λέγει αὐτοῖς· γέγραπται ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ἡμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποίησατε ἀγῆλαιον ληστῶν». (Ματθ. κκ', 12—14).

ἀνθρώπους καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἄλλην ὑπαρξιν ἐν γένει, ἐπίγειόν τε καὶ οὐράνιον.

3. Καὶ μὴ κρύπτου ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀφανείᾳ, διότι ἡμεῖς εὐρέθημεν καὶ

καὶ νὰ φανερώσῃς ὅλος Σαυατὸν ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύϊ Σου καὶ τῇ ἀγάπῃ Σου, φωτίζων καὶ οδηγῶν ἡμᾶς ὑπὸ τὸ κράτος καὶ τὴν ἐμπνευσιν τῶν παναγῶτων βουλῶν Σου, ἵνα κα-

παναγοσθέντες ὑπὸ τοῦ ἀληθινοῦ φωτός Σου καὶ κραταιωθέντες ἐν τῇ δυνάμει τῆς βαθυπλούτου ἀγάπης Σου, συμβασιλεύσωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ συνευφρανθῶμεν ὀλολαμπεῖς καὶ ὀλοδύναμοι, μακρὰν τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀγνωσίας τῶν πρώτων χρόνων, μακρὰν τῶν ἀσθενειῶν τοῦ πνεύματος καὶ πλάνης, μακρὰν τῆς δουλείας καὶ πάσης ἄλλης αἰχμαλωσίας τοῦ πονηροῦ καὶ εὐτελοῦς καὶ ἀναξίας τοῦ ἀνθρώπου ταπεινώσεως.

4. Τίς δ' ἡ διαφορά μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς, τῶν οὐρανίων καὶ ἐπιγείων ὑπάρξεων, ἀφοῦ πᾶσα γλῶσσα καὶ πᾶσα σὰρξ καὶ πᾶν ὄνομα ὀνομαζόμενον οὐρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων εἴμεθα ὅλοι ἀνεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως πλάσματά Σου καὶ ἔργα τῶν χειρῶν Σου καὶ τῆς σοφῆς Δημιουργίας Σου καὶ τῆς σοφωτέρας Οἰκονομίας Σου σοφώτατα ἀπαντάσματα, ἵνα οὕτω μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρξῃ χάσμα μέγα καὶ ἀπόστασις καὶ διχογνωμία καὶ δυσαρμονία; Ἐνα Κύριον ἔχομεν ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, ἓνα Πατέρα γνωρίζομεν γῆ καὶ οὐρανός καὶ τὸν αὐτὸν κοινὸν Δημιουργὸν καὶ Δεσπότην προσκυνούμεν καὶ δοξάζομεν καὶ τὸ αὐτὸ θέλημα καὶ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν καὶ χάριν καὶ δωρεὰν ἐκζητοῦμεν καὶ ἐπιποθοῦμεν ἐν τῷ πόθῳ ἡμῶν τῷ φλογερῷ καὶ μεταξύ ἡμῶν τῶν ἐπιγείων, ὃν τρόπον ἢ αὐτὴ δόξα καὶ μεγαλωσύνη καὶ χάρις καὶ εὐδοκία καὶ πᾶσα χαρὰ ἀλάλητος καὶ τελεία εὐδαιμονία καὶ μακαριότης κυριαρ-

χεῖ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις πᾶσιν, Ἄγγελοις, Ἀρχαγγέλοις, Θρόνοις, Κυριότησιν, Ἀρχαῖς, Ἐξουσίαις, Δυνάμεσι, Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ.

5. Καὶ ἐπειδὴ, ὦ Πάτερ ἡμῶν οὐράνιε, ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς εἴμεθα ἄνθρωποι καὶ σάρκα φοροῦμεν καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦμεν, καθὼς ἠδύδοκῆσας ἐν τῇ ἀνεξιχνίαστῳ βουλῇ Σου, καὶ χρεῖαν ἔχομεν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων καὶ φωτός καὶ θάλπους καὶ τροφῆς καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ εὐκрасίας, ἄνευ τῶν ὁποίων γινώσκομεν ὅτι ματαιοῦται ὁ καλὸς σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως καὶ ἀποστολῆς ἡμῶν καὶ ναυαγοῦσιν αἱ προσπάθειαι καὶ θραύονται αἱ δυνάμεις καὶ ἀστοχοῦσιν αἱ ἐπιχειρήσεις, κλίνομεν γόνυ σώματος καὶ ψυχῆς πρὸς τῆς Σῆς εὐφάντου ἀγαθότητος καὶ ἄκρας παντοδυναμίας καὶ ἀξιοῦμεν μετὰ παραρησίας οἱ εὐτελεῖς δοῦλοι, ἵνα τὴν πατρικὴν Σου προστασίαν καὶ ἀπειρώς φιλόστοργον πρόνοιαν μὴ ἄρησ τὸ παράπαν ἀφ' ἡμῶν καὶ στερηθῶμεν καὶ πάθωμεν καὶ ἐκλιπώμεν, ἀλλ' ὡς πάνσοφος καὶ πανάγαθος Πατήρ δὸς ἡμῖν ἐπ' εὐλογίαις μετὰ τοῦ ἐπισοῦσίου ἄρτου, τῆς κυρίας ἡμῶν τροφῆς, καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς μεγαλοδωροῦ δεξιᾶς Σου καὶ θρόνον ἡμῶν καὶ διατήρησον σωματικῶς καὶ σήμερον καὶ εἰς τὸ διηνεκές.

6. Καθὼς δὲ διεκδόμησας ἡμᾶς, τὰ ἐξοχώτερα τῆς βαθείας πανσοφίας Σου ἀριστουργήματα, διὰ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς καὶ μαγευτικῆς εἰκόνας Σου καὶ ἐπροίσιος διὰ τῶν

θανμασίῳ ἠθικῶν καὶ διανοητικῶν δυνάμεων τῆς ἀριστοτεχνίας Σου, τῆς θείας ἐλευθερίας καὶ τῆς λογικότητος, ἠξίωσας δ' αὐτὸς ἵνα ὦμεν ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ ἴσοι καὶ ὁμότιμοι καὶ ὁμόβαθμοι, παρακαλοῦμεν καὶ ἱκετεύομεν ἵνα, ἐάν ποτε ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐν νυκτὶ ἢ ἐν ἡμέρᾳ, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ὑποπέσωμεν καμπτόμενοι καὶ δελεάζομενοι εἰς παρεκτροπὰς καὶ ἁμαρτήματα, παροργίζοντα τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην Σου καὶ προσβάλλοντα τὴν φωτίζουσαν ἀγιότητά Σου, ἀφήσης καὶ συγχωρήσης πάντα εἰς ἡμᾶς, ὁ αὐτὸς δικαίων καὶ δικαιοῦμενος, ἵνα μὴ ὑστεροῦντες ἀπολειφθῶμεν παντάπασι ἐνώπιον τῆς ὑπερόχου τελειότητός Σου καὶ νεκροὶ ὅλως εὐρεθῶμεν τῆς ἐν Σοὶ ἀκατανόμαστου χάριτος καὶ εὐλογίας, ἧς παντοδαπὸς πάντας ἠξίωσας ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζοντας καὶ τοὺς οὐρανοὺς βλέποντας καὶ τούτους καινοὺς προσδοκῶντας ἀντιμισθίαν ἀσφαλῆ τῆς ἡμετέρας ἀκαταγνώστου ἐν πᾶσιν ἠθικῆς προκοπῆς καὶ τελειώσεως. Διὸ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ μέλημα ἔχομεν καὶ ὀφειλομένως παραβλέπομεν καὶ συγχωροῦμεν τὰς πρὸς ἀλλήλους ὀφειλάς καὶ παραπτώματα, συζῶντες ὡς ἀνήκει ἐν πραότητι καὶ ἐπιεικείᾳ, ταπεινοφροσύνη καὶ ἀγάπῃ καὶ πάσῃ ἀνοχῇ καὶ μακροθυμίᾳ καὶ προσκαρτερήσει καὶ συνεπικουροῦντες ἀλλήλοις οὕτω φιλαδέλφως καὶ ἀνεξικάκως εἰς τὴν βαθμιαίαν καὶ ὡς οἶόν τε ἐφικτὴν τελείωσιν ἡμῶν, εἰς ἄν-

δρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

7. Ἐνῶ δὲ δύνασαι, Πάτερ ἅγιε καὶ δίκαιε, καθὼς ὁ κεραμεὺς ὁ κεραμοῦργων τὰ σκεύη αὐτοῦ κατὰ βούλησιν, ἄλλα μὲν εἰς τιμὴν, ἄλλα δ' εἰς ἀτιμίαν κατασκευάζων, ἵνα οὕτω καὶ ἡμᾶς Σὺ προορίσης κατ' ἀρέσκειαν καὶ συμφώνως τῇ ἀνυπολόγιστῳ παντοδυναμίᾳ Σου καὶ ἐνῶ δύνασαι ἵνα ἐμβάλῃς ἡμᾶς εἰς δοκιμασίας πικρὰς καὶ δυσβαστάτους καὶ πειρασμοὺς πολυτρόπους καὶ παιδείης καὶ σωφρονισῆς παραλαίοντας καὶ ἀτακτοῦντας καὶ ἐαυτοῖς ἀρέσκοντας καὶ ὅλως ἀβλεποῦντας πρὸς τῆς θείας μεγαλωσύνης Σου καὶ τῆς ἀπείρου σοφίας Σου, μὴ φρονοῦντας ἐν γένει εἰς τὸ σωφρονεῖν, ἀλλ' ὑπερφρονοῦντας παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, δεόμενά Σου ἐκτενωῶς καὶ προσλιπαροῦμεν βαθύτατα, ἵνα καὶ ἐν τῇ δικαιοκρίσιᾳ Σου τῇ κατὰ κόσμον καὶ τῇ ἄλλῃ παιδαγωγικῇ Σου πρὸς ἡμᾶς χρηστότητι καὶ μακροθυμίᾳ ὡς οἶόν τε μακρύνῃς ἀφ' ἡμῶν τὰς τοιαύτας πλεϊτάνας τοῦ πονηροῦ καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς καὶ μὴ ἐγκαταλείψῃς ἀπλῶς εἰς ἐαυτούς, ἀστηρίκτους ὅλως ὄντας καὶ ἀδοκίμους καὶ πάντῃ ἀνισοπάλους πρὸς τοὺς δυσπολεμήτους καὶ κινδυνώδεις ἀγῶνας ἄνευ τῆς Σῆς κραταιᾶς ἀντιλήψεως καὶ προστασίας.

8. Ὅθεν ἀνομολογοῦντες ἀδιστακτικῶς πάντοτε καὶ πανταχοῦ καὶ διαπρυσίως κηρύττοντες τὴν ἡμετέραν ἀδυναμίαν, γινώσκοντες δὲ κα-

λῶς ὅτι χωρίς Σοῦ οὐ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδέν, ὅτι αὐτόχρομα γῆ και σποδὸς ἐσμὲν ἐνώπιον τοῦ ἀπεριορίστου μεγαλείου Σου και τοῦ ἡλιγυώδους ὕψους Σου, προσπίπτομεν γόνυ καρδίας και σώματος ὑποκλίνοντες και ἰκετεύομεν και παρακαλοῦμεν, ἵνα ἐπίδης ἐπὶ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν και παντελῆ πτωχείαν και τὴν εὐγενῆ, εὐγενεστάτην και θεῖαν και θειοτάτην ἡμῶν καταγωγήν και ἀποστολὴν περισκέπων και διαφυλάττων, ῥύσης τοὺς πάντας και λυτρώσης τῶν πολλῶν και παντοδαπῶν μηχανουργῶν και σκανδάλων τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος και ἀρχεῖκου ἐχθροῦ, και ἐχθροῦ μὲν ἀπ' ἀρχῆς τῆς Σῆς ἀνεκδιηγῆτου ἀγαθότητος και φιλανθρωπίας, ἐχθροῦ δὲ και τῆς ἡμῶν μάλιστα τῶν πιστῶν σωτηρίας και τηλικαύτης; παρὰ Σοῦ ἐνδειχθεῖσας εὐμενείας και χάριτος, ἵν' ἀέροιαι και ἀλώβητοι, ἄμωμοι και ἄσπιλοι, καθὼς ἐξηγοράσθημεν διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ και Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ και ἐλουσθημεν και ἡγνισθημεν ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν ἀνομιῶν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, καινοὶ και καινοπρεπῶς τὴν νέαν εἰκόνα τοῦ νέου ἀνθρώπου φορέσαντες, ἀκωλύτως τοῦ λοιποῦ και εὐδοκίμως ἐπιτελέσωμεν πᾶσαν ἀγαθωσύνην και δικαιοσύνην και συζήσωμεν σωφρόνως και εὐσεβῶς ἐν ὁσιότητι και ἀληθείᾳ πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν. «Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλαι, λέγει ῥητῶς και ἐκπεφασμένως ὁ μα-

κάριος και θεῖος Ἀπόστολός Σου Παῦλος, πρὸς αἶμα και σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τὰς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἔπουρανίοις». (Ἐφεσ. 6, 12).

9. Και ταῦτα πάντα οὕτω μετὰ παρησίας πολλῆς και πίστεως, ἀκραδάντου αἰτούμεθα παρὰ Σοῦ, Ὑψιστε Θεὲ και Πατῆρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ και ἡμῶν, διότι Σὺ εἶσαι ὁ ἀληθὴς Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων και Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ οὕτως ἀγαπήσας ἡμᾶς και ἐλευθερώσας και ἀγιασας και ἀναδείξας εἰς ἔθνος ἅγιον, βασιλεῖον ἱεράτευμα και γένος ἐκλεκτόν. Σὺ εἶσαι ὁ διὰ τῆς παντοδυναμίας Σου ἐξυπουργήσας τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, τὸ μέγα και ὑπερφύεσ τῆς ἀπολυτρώσεως μυστήριον ἐξελέξας και ὀσφαλῆ και αἰδίον δημιουργήσας παγκόσμιον τε και ὑπερκόσμιον τὴν χαρὰν και ἀγαλλίασιν ἐν τῷ τιμίῳ αἵματι τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Παντίου Πιλάτου και ἐν Γολγοθᾷ σταυρωθέντος Υἱοῦ Σου και Σωτήρος ἡμῶν. Σὺ εἶσαι ὁ σὺν αὐτῷ τῷ ἀγαπητῷ Υἱῷ Σου συνδοξάσας και ἡμᾶς και συναναστήσας και συγκληρονόμους ἀποκαταστήσας τῆς αἰωνίου και μακαρίας δόξης και Βασιλείας Σου, ἧς τό γε νῦν ἀπαύγασμα ἀπλῶς λαμπρὸν και ἐκπλαγλον και πλουσία ἀποκάλυψις πρόκειται ἡμῖν τορῶς και ἐκφαντορικῶς ὁ πάγκαλος οὗτος και πάνσοφος κόσμος τῆς θαν-

μαστῆς Δημιουργίας Σου. Ὑμνοῦμέ Σε τὸ λοιπόν, εὐλογοῦμέν Σε, προσκυνοῦμέν Σε, δοξολογοῦμεν Σε τὸν μέγαν Θεὸν διὰ τὴν μεγάλην Σου δόξαν και τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν Σοι προσφέροντες κατὰ πάντα και διὰ πάντα ὑπερψοῦμέν Σε, Πατέρα και

Υἱὸν και Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ὑπερούσιαν και ἀδιαίρετον Τριάδα, νῦν και ἀεὶ και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Κατὰ δικοκευὴν ἐκ τοῦ ἔτους 1904).

† Ὁ Ἀγκύρας ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

„ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΕΩΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΧΕΤΕ“

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ
(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Κατὰ πιστὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωστικοῦ ὑπὸ Σίμωνος Δ. Κατακουζηνοῦ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου).

«Ποίμνιόν μου! Ἀπέφυγε πᾶν κακὸν και αὐτοῦ παραπλήσιον. Μὴ ὀργίζεσαι, διότι ἡ ὀργὴ φέρει εἰς τὸν φόνον, μὴ ζηλοτυπῆς, μὴ φιλονεικῆς, μὴ ἐξάπτησαι, διότι ἐκ τούτων πάντων προκύπτει ὁ φόνος».

«Ποίμνιόν μου! Μὴ ψεύδῃσαι, διότι τὸ ψεῦδος φέρει εἰς τὴν κλοπὴν» μὴ εἶσαι φιλοχρήματος και φιλόδοξον, διότι ἐξ ἑλῶν τούτων πηγάζει ἡ κλοπὴ».

«Ποίμνιόν μου! Μὴ ἀσελγαίνῃς, διότι ἡ ἀσελγεία φέρει εἰς τὴν πορνείαν» μὴ εἶσαι ἀισχρολόγος, διότι ἐκ τούτων πάντων προκύπτει ἡ μοιχεία».

«Ποίμνιόν μου! Μὴ εἶσαι μεμφίμορος, διότι τοῦτο φέρει εἰς τὴν

βλασφημίαν μὴ εἶσαι οὔτε αὐθάδης, μήτε πονηρός, διότι ἐξ ἑλῶν τούτων προκύπτει ἡ βλασφημία. Ἀλλ' ἔσο πρᾶος, διότι οἱ πρᾶοι θὰ κληρονομήσωσι τὴν γῆν».

«Ἔσο μακρόθυμος και ἐπιεικὴς και εἰρηνικὸς και ἀγαθὸς και τρέμει πάντοτε διὰ τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας θὰ ἀκούσῃς. Μὴ ὑπεραίρησαι και πρόσχε, ἵνα μὴ ἐμφωλεύσῃ ἐν τῇ ψυχῇ σου ἡ αὐθάδεια. Ναί, μὴ συνδέσῃς τὴν ψυχὴν σου μετὰ τῶν ἀλαζόνων και ἀπευθύνθητι πρὸς τοὺς δικαίους και εἰρηνικούς. Πᾶν ἔτι σοὶ συμβῆ, ἀποδέχθητι ὡς ἀγαθόν, γνωρίζων ὅτι, ἄνευ τοῦ Θεοῦ, οὐδὲν δύναται νὰ γίνῃ»...

«Ποίμνιόν μου! Μὴ διαίρει, τοὺς

δ' ἐρίζοντας προσπάθει νὰ συμφιλίσις. Μὴ τείνης πρὸς λήψιν καὶ μὴ συστέλλης κατὰ τὴν ἀπόδοσιν. Μὴ διαστάξης νὰ δίδῃς, καὶ δίδων μὴ πράττει τοῦτο μετὰ μεμψιμοιρίας, διότι θὰ μάθῃς τίς εἶπε ὁ ἀγαθός. Μὴ στρέψῃς τὰ νῶτα πρὸς τὸν πτωχόν, ἀλλὰ τὰ πάντα ἔχε κοινὰ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ οὐδὲν ἀποκάλει ἰδικόν σου καὶ ἰδιοκτησίαν σου, διότι ἂν ὑμεῖς συμμετέχητε εἰς τὰ μὴ φθαρτά, ἔτι μᾶλλον συμμετέχετε εἰς τὰ φθαρτά ἀντικείμενα. Ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἶδαξον τὰ τέκνα σου εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῇ ὀργῇ σου μὴ δίδῃς διαταγὰς εἰς τὸν δούλόν σου ἢ εἰς τὴν δούλην σου, ἵνα μὴ οὗτοι παύσωσι νὰ φοβῶνται τὸν Θεόν, τὸν ὑπάρχοντα ἀνωθεν ἀμφοτέρων ὑμῶν, διότι Οὗτος δὲν θὰ καλέσῃ κρίνων ἐκ τῶν προσώπων, ἀλλὰ θὰ καλέσῃ ὅσους προπαρεσκεύασε τὸ πνεῦμα...·

Ἡ δὲ ὁδὸς τοῦ θανάτου εἶπε ἡ ἀκόλουθος: Ἐν πρώτοις εἶπε κακὴ καὶ πλήρης ἀναθέματος. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ὁ φόνος, ἡ μοιχεία, ἡ πορνεία, ἡ λαγνεῖα, ἡ κλοπή, ἡ εἰδωλολατρεία, ἡ γοητεία, ἡ δηλητηρίασις, ἡ ἀρπαγή, ἡ ψευδομαρτυρία, ἡ μεροληψία, ἡ διπροσωπία, ἡ εὐλιότης, ἡ ἀλαζονεία, ἡ μοχθηρία, ἡ ἀπληστία, ἡ κακολογία, ὁ φθόνος, ἡ αὐθάδεια. ἡ κενοδοξία, ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν οἱ διώκται τῶν καλῶν, οἱ μισοῦντες τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἀγαπῶντες τὸ ψεῦδος, οἱ μὴ ζητοῦντες τὸ ἀγαθόν, οἱ ἄγρυ-

πνοι οὐχὶ εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' εἰς τὴν κακίαν, ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε μακρὰν καὶ ἡ προδότης καὶ ἡ ὑπομονή. Ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν οἱ ἀγαπῶντες τὴν ματαιότητα, οἱ ἐπιδιώκοντες τὴν ἐπίδειξιν, οἱ μὴ ἔχοντες οἰκτον πρὸς τὸν πλησίον, οἱ μὴ κοπιῶντες διὰ τοὺς πεφορισμένους, οἱ μὴ γνωρίζοντες τὸν Δημιουργὸν αὐτῶν. Οὗτοι εἶνε οἱ φονεῖς τῶν παιδίων, οἱ καταστροφεῖς τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, οἱ ἀποβάλλοντες τοὺς ἐνδεεῖς, οἱ καταπιέζοντες τοὺς τεθλιμμένους, οἱ παράνομοι κριταὶ τῶν πτωχῶν καὶ τέλος οἱ ἀμαρτωλοὶ εἰς ὅλα Προφυλαχθῆτε τέκνα, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τούτους».

Μὴ περατώσαντα ἔτι τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ χειρογράφου, συνέθη εἰς τὸν Ἰούλιον ὅτι συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες, μετὰ τῆς εἰλικρινοῦς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπιθυμίας, ἀναγινώσκουσι τὰ βιβλία ἡτοὶ τὰς ἀλλοτρίας σκέψεις. Συνέθη ἀκριβῶς ὅτι οὗτος, διὰ τῆς ψυχῆς περιήλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' ἐκεῖνων, οἵτινες ἐνέπνευσαν αὐτάς. Ἀναγινώσκων δ' ἐμάντευεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἠκολούθει κατόπιν, οὐχὶ δὲ μόνον συγκατετίθετο μετὰ τῶν σκέψεων τοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἦτο ὡς ἐὰν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξέφραζε τὰς σκέψεις ταύτας. Τῷ συνέθη ἐκεῖνο τὸ σύνθημα φαινόμενον, τὸ μὴ παρατηρούμενον ὑπὸ πολλῶν, τὸ μυστηριωδέστατον δηλαδὴ καὶ σημαντικώτατον φαινόμενον τῆς ζωῆς, συνιστά-

μενον εἰς τὸ ὅτι, ὁ ὄβριος ὀνομαζόμενος ζῶν ἀνθρώπος καθίσταται ζῶν ὅτε περιέρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ ἐνοῦται εἰς ἐν μετὰ τῶν οὐτως ὀνομαζομένων νεκρῶν καὶ διαδοῖ μετ' αὐτῶν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ζωὴν!

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰουλίου ἠνώθη μετ' ἐκεῖνου, ὅστις ἔγραψε καὶ ἐνέπνευσε τὰς σκέψεις ταύτας, μετὰ τὴν ἐπικοινωνίαν δὲ ταύτην οὗτος ἐξήτασεν ἑαυτὸν καὶ τὴν ζωὴν του. Ὁ λῶκληρος δὲ οὗτος καὶ δλόκληρος ἡ ζωὴ του τῷ ἐφάνησαν ὡς μία φρικωδεστάτη πλάνη! Οὗτος δὲν ἔζη, ἀλλὰ μόνον κατέστρεφεν ἐν ἑαυτῷ, μετ' ὅλων τῶν προσπικθειῶν τοῦ βίου καὶ τῶν δολασμάτων του, τὸ δυνατόν τῆς ἀληθοῦς ζωῆς.

— Δὲν θέλω νὰ κατστρέψω τὴν ζωὴν μου, θέλω νὰ ζήσω, νὰ βαδίσω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ζωῆς! — εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Ἐνεθυμήθη ὅτι τῷ εἶπεν ὁ Πικμφίλιος κατὰ τὰς προηγουμένας συνδιαλέξεις των καὶ ὅλα ταῦτα τῶρα τῷ ἐφάνησαν τόσον καθαρὰ καὶ ἀναντίλεκτα, ὥστε ἠπόρει πῶς ἠδυνήθη τότε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν ἄγνωστον καὶ μὴ ἐκπληρώσει τὴν πρόθεσίν του, τοῦ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς χριστιανούς. Ἐνεθυμήθη ὡσαύτως ὅτι τῷ εἶπεν ὁ ἄγνωστος:

— Πήγαινε, στὰν δοκιμάσῃς τὴν ζωὴν.

— Ἰδοὺ δὲ ἐδοκίμησα τώρα τὴν ζωὴν καὶ τίποτε δὲν εὔρον εἰς αὐτήν. — Ἐνεθυμήθη ἐπίσης τοὺς λό-

γους τοῦ Πικμφίλιου, ὅτι, εἰς ὅποιον ἀνδρὶ ποτε ἐποχὴν θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτούς, οὗτοι προθύμως θὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν.

— Ὅχι, ἀρκετὰ ἀπεπλανήθηκα καὶ ὑπέφερα! — εἶπε καθ' ἑαυτὸν. — Ὅχι ἐγκυκλίπω τὸ πᾶν καὶ θὰ ὑπάγω πρὸς αὐτούς νὰ ζήσω ὅπως ἐδῶ γίνεται λόγος.

Ἀνεκοίνωσε τὴν σκέψιν του πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ αὕτη ἦτο κατενθουσιασμένη διὰ τὴν πρόθεσίν του ταύτην. Ἡ σύζυγος ἦτο ἑτοιμος δι' ὅλα. Ἦδη δὲν ἀπέμενον ἄλλο παρὰ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Τί ὅμως ἔπρεπε νὰ γίνωσι τὰ τέκνα των; Μήπως ἦτο καλύτερον νὰ τὰ λάθωσι μετ' αὐτῶν ἢ νὰ τὰ ἀφίσωσι πλησίον τῆς μάμμης των; Πῶς ὅμως νὰ τὰ λάθωσι; Πῶς, κατόπιν τῆς λεπτοτάτης ἀνατροφῆς των νὰ τὰ ἐκθέσωσιν εἰς ὅλας τὰς δυσκολίας τῆς ἐσκληραγωγημένης ζωῆς; Ἡ δούλη πρόετεινε νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ μήτηρ ἐφοβεῖτο διὰ τὰ τέκνα τῆς καὶ ἔλεγεν ὅτι εἶναι καλύτερον νὰ τὰ ἀφίσωσιν εἰς τὴν μάμμην καὶ ν' ἀναχωρήσωσι μόνον. Εἰς τοῦτο δὲ ἀμψότεροι συμφώνησαν. Ὅθεν, εἰς ὅλα ταῦτα ἦσαν συμφωνότατοι, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀσθένεια τοῦ Ἰουλίου ἠμπόδιζε τὴν ἐκτέλεσιν.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια).

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σ. Ἁγιον 40 Ἐκκλησιῶν κ. κ. Ἀγαθάγγελον (40 Ἐκκλησίας).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Δωρόθειον Ν. Δουκάκη (περιοδεύοντα).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Θεόφιλον Πετροσεμάνην (Βουρχανιέ—Κεμίε) καὶ κ. κ. Δ. Καργιαννίδην (Σέρρας).—Π. Ἐλευθεριάδην (Ἀδριανούπολιν).—Ἰωάννην Οἰκονόμου (Ἀζιζιέ).—Βασίλειον Κ. Βογιατζήν (Φρένελι—Ἀδραμυτιῖον) καὶ Βλάσιον Γ. Μολλά (Ζεΐνινη—Ἀδραμυτιῖον). Ἐπιστολαὶ αὐτῶν ἐλήθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.—Α. Σ. Ἁγιον Μηθύμνης κ. κ. Στέφανον (Καλλονή—Μετυλήνης).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Χρυσόστομον (Βάραν—Βουλγαρίας).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Γεννάδιον (Δήμιον).—Κον Γεώργιον Κυλλανιέφ (Τάνταν—Αἰγύπτου). Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.—Πανσο. Ἱερομόναχον κ. Νεῖλον (Ἁγιον Ἱεροσ). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίαις ἡμῶν. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Ἱερόθεον (Μέτσοβον—Ἰωαννίνων). Ἐσημειώσαμεν νέκην διεθυσσιν. Φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.—Πανσο. Ἱερομόναχον κ. Εὐθύμιον (Ἁγ.

Ἱεροσ) καὶ κ. κ. Κωνσταντῖνον Τσοχατζήν, Ἰωάννην Τατλήτην καὶ Γεώργιον Δ. Παλιάτην (Ἀδριανούπολιν). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίαις ἡμῶν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακὴν 13 Μαΐου 1912 οἱ ἱεροκήρυκες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ἱερολογ. κ. Γρ. Ὀρφανίδης π. μ. ἐν τῇ ἱερῇ ναφ τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐν Βουτζῆ.

Ἱερολογ. κ. Γ. Πασχάλης π. μ. καὶ π. μ. ἐν τῇ ἱερῇ ναφ Μαγνησίας.

Ἱερολογ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. μ. ἐν τῇ ἱερῇ ναφ ἁγ. Μαρτίνου (ἐν Μυρακτῆ) π. μ. θὰ ἐν τῇ σχολῇ Τιμίου Προδρόμου (Σχοινάδικη).

Ἱερολογ. κ. Ἄνδρ. Κουρνιακῆς π. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Νικολάου.

Πρὸς ταῦτοις σήμερον Σάββατον περὶ ἡ-
ραν 11—12 π. μ. θὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ ἱερὸν
Εὐαγγέλιον τῆς αὐρῆς εἰς ἐπίκοον πάντων
τῶν μεθῆτων, ὁ μὲν ἱερολογ. κ. Γρ. Ὀρ-
φανίδης ἐν τῇ Κατιστήματι τῆς ἀγαθοεργ-
γοῦ ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, ὁ δὲ ἱερολογ.
κ. Π. Κατσιναβάκης ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Δη-
μητρίου.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος
† Ὁ Τράλλεων Χρυσόστομος
Π. Παπαδήμου

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΡ. ΑΔΕΛΦΟΤ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Περ. Δουκάς Π. Δουκέλλης
Γ. Ρουσσέν Στ. Κουκαλάς
Π. Κασάπογλου Δημ. Τσαυρῆς
Α. Ἀθηνογένης Δ. Δουρουδόγλου
Μ. Νικολαΐδης Δ. Σεμιζόπουλος

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις	»	30
» τῶ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἐκαστον τεύχος μεταλ. 2

Ἱπεθθυνοσ: Π. Γ. ΔΟΥΒΕΛΛΗΣ = Ἐκ τῶν τυπογραφικῶν ο ΔΕΛΛΗΣ